

Може би ни обхващатъ? Това е навѣрно водачътъ, който носи фенеръ, а следъ него, скрита въ мрака, не иде ли голѣмата колона уморени, но освирепѣли отъ жажда за мѣстъ хора? Бѣше много далечъ и ние само гледахме, безсилни да направимъ каквото и да е.

Дъждътъ валѣше по-силенъ, по-едъръ. Върху платнището капкитѣ удряха като на барабанъ, малката палатка се пълнѣше съ влага и ситна роса. Стичаше се вода отвсѣкжде въ рова и скоро бѣхме цѣли измокрени. Вънъ отначало бѣше тихо. Но отъ тамъ се зачу глуха и сподавена глѣчка. Излизаме: войниците бѣха вънъ, стояха прави или се разхождаха назадъ и напредъ. Тѣ бѣха напуснали окопитѣ, препълнени съ вода. Всички бѣха весели и бодри. Дъждътъ бѣше топълъ и лесно се пренасяше. Пъкъ трѣбваше да се бди, и тоя пороенъ дъждъ каточе бѣше добро срѣдство противъ съня. Така бѣхме поне запазени отъ всѣка изненада.

А прожекторитѣ отъ крепостта откриваха предъ нашитѣ очи странни и феерични зрелища. Около насъ е непрогледенъ мракъ. Въ тъмната, дъждовна нощъ се губѣше всичко, земята и небето се сливаха въ нѣкаква черна и дълбока бездна. Каточе ние стояхме, изгубени нѣкжде срѣдъ безкрайния, космически хаосъ, кждето заблудени и уморени комети се бѣха спрѣли и капризно размѣтаха огненитѣ